

Meerminmanie

Een verhaal van Steven Millhauser

Vertaling: Jorrit Bosma (Vertalersvakschool Engels 1B)

De meermin spoelde aan op ons strand op de prille ochtend van 19 juni, ongeveer om half vijf volgens de meest betrouwbare schattingen. Om zes minuten over vijf werd het lichaam ontdekt door George Caldwell, een veertigjarige postbezorger die twee straten verderop woonde en graag vroeg kwam zwemmen. Caldwell trof haar liggend aan net onder de vloedlijn; hij dacht dat ze een verdronken puber was. Het lichaam lag op zijn zij, de grond was bezaaid met slierten zeewier en mosselschelpen. Caldwell deed een stapje achteruit. Hij zocht geen moeilijkheden. Met zijn mobieltje belde hij meteen 911, daarna bleef hij op een paar meter van het verdronken meisje staan wachten in de ochtendschemer tot twee politiewagens en een ambulance op de parkeerplaats van het strand arriveerden. De zon was nog niet opgekomen, maar een strook lucht boven het water veranderde al in parelachtig grijs. 'Ik dacht dat het een meisje van de middelbare school was,' zei Caldwell later tegen een verslaggever, zo lazen we in het weekblad *The Listener*. 'Het was nog donker. Het leek alsof ze een soort jurk droeg waar de bovenkant vanaf was gescheurd. Ik zag wel dat er iets niet helemaal klopte. Ik bleef liever uit de buurt.' Het lichaam werd overgebracht naar het Vanderhorn Uitvaartcentrum op Broadbridge Avenue, waar de lijkschouwer en drie plaatselijke artsen het onderzochten. Het eerste rapport vermeldde dat het lichaam 'sterk leek op een meermin', maar dat nader onderzoek vereist was voordat een definitieve conclusie getrokken kon worden. Een paar uur later bevestigden twee mariene biologen van een nabijgelegen universiteit ter plaatse de juistheid van het eerste onderzoek, in hun vertrouwelijke rapport stelden ze dat er geen twijfel kon bestaan dat het een echte meermin betrof.

Onze stad was vanaf het eerste moment verscheurd tussen de neiging alles bekend te maken en het verlangen om onze straten te behoeden voor een media-invasie. De autoriteiten werkten zoveel mogelijk mee met onderzoekers van buitenaf, maar stonden niet toe dat onze meermin gefotografeerd werd. Ook weigerden ze afstand te doen van de zeggenschap over het lichaam, dat tot stadseigendom werd verklaard. Om alle meerminzaken af te handelen werd een speciale commissie ingesteld, die in meerderheid besloot het lichaam voor een etmaal vrij te geven en toe te vertrouwen aan het Hartford ziekenhuis, dat nader onderzoek uitvoerde en weefselmonsters afnam. De leeftijd van de meermin werd vastgesteld op zestien jaar en ze bleef van gezondheid; de doodsoorzaak was bloedverlies door een grote wond in het vissenonderlichaam, dat door een haai aangevallen leek te zijn. We kwamen erachter dat ze mensenlongen had, een mensenhart, een

mensenmaat en een deel van een menselijk darmkanaal; onder haar middel, waar de huid naadloos overging in schubben, bevonden zich de ingewanden (waaronder de voortplantingsorganen) van een grote zoutwatervis. Ze had groene ogen, een kleine rechte neus, kleine oren die plat tegen haar hoofd aan zaten, en mooi gevormde tanden. Haar weelderige haar glansde, het was rossig blond en viel in golvende strengen tot haar middel. Haar schubben waren grijsgroen met bruine en zwarte tekeningen, die verspreid waren over de achterkant van haar vissenlijf en doorliepen naar de voorkant, onderbroken door een strook wit die bij de buik vijftieng centimeter breed was en taps toeliep tot tien centimeter bij de staart. De gevorkte staartvin groeide parallel aan haar menselijke schouders; deze anatomie deed vermoeden dat de meermin op haar buik zwom met haar vin horizontaal, zoals een dolfijn of een walvis dat doet, hoewel een wetenschapper benadrukte dat het slechts gissen was, omdat er helemaal niets bekend was over het gedrag van meerminnen en dat het best zo kon zijn dat ze soms op haar zij zwom met de vin in verticale positie.

Een prangende vraag diende zich aan: Wat te doen met onze meermin? Het lichaam werd bewaard in het uitvaartcentrum, waar ingevlogen experts naar manieren zochten om ontbinding tegen te gaan. De commissie, bijeengeroepen in een spoedzitting, besloot unaniem dat een ontdekking van deze aard te belangrijk was om verborgen te houden voor de inwoners van ons stadje, ze hadden er recht op het natuurwonder met eigen ogen te aanschouwen. De situatie was nijpend, men repte al van een verontrustende geur. Een team biologen afkomstig van het onderzoekslab uit New Haven stelde voor haar bloedvaten te injecteren met een nieuw ontwikkelde formaldehydevrije oplossing om haar ingewanden goed te houden en te voorkomen dat het lichaam zou verschrompelen; zo zou de meermin een paar weken of meer tentoongesteld kunnen worden. Er ontstond zich een debat welke locatie geschikt zou zijn voor een dergelijk museumstuk. Sommigen stelden het stadhuis voor, anderen de bibliotheek, maar nog los van eventueel ruimtegebrek waren er genoeg overtuigende bezwaren te bedenken waarom het misschien niet zo'n goed idee zou zijn een halfnaakt zestienjarig meisje ten toon te stellen in openbare gebouwen die bedoeld waren voor zaken of studie. Uiteindelijk werd besloten het stuk onder te brengen bij het Historisch Genootschap, dat een kleine zaal beschikbaar had voor tijdelijke tentoonstellingen. Er waren mensen die protesteerden dat het lichaam van een aangespoelde meermin toch niet thuishoorde in een gebouw dat gewijd was aan de geschiedenis van onze stad, maar ze werden overstemd door degenen die stelden dat het Historisch Genootschap het dichtst in de buurt kwam van een museum.

Een specialist in museale vitrines werd ingehuurd om een vitrine te bouwen van gehard glas, meer dan twee meter hoog, waarin het lichaam van de meermin bewaard zou worden in een heldere conserveringsvloeistof om uitdroging te voorkomen en bezichtiging te vergemakkelijken. Binnenin de glazen vitrine plaatste de ontwerper een grote steen, die erg leek op de grote zwarte basaltrotsen

bij onze pier; hier kwam de meermin op te zitten. Haar bovenlichaam zat kaarsrecht en haar vissenlijf lag uitgestrekt op de rots, waar verborgen haakjes het op zijn plaats hielden. Op de bodem van de vitrine groeiden een paar waterplanten met lange puntige bladeren.

Op 26 juni ging de tentoonstelling open, om negen uur 's ochtends. Binnen enkele dagen groeide het uit tot de grootste attractie in de vierentachtigjarige geschiedenis van ons Historisch Genootschap. Er stonden rijen auto's met nummerplaten uit andere staten onder de schaduw van sparren in de straat, die te herkennen was aan de achttiende-eeuwse huizen met luiken en het moderne multifunctioneel centrum van staal en glas. Moeders en dochters, groepjes ondeugende puberjongens, meisjespadvinders op excursie, oudjes leunend op wandelstokken; iedereen stond wel een uur in de rij om oog in oog te staan met de meermin in haar glazen vitrine. Er waren zoveel mensen die zich uitstrekten om het glas aan te raken dat er op een ochtend opeens een blauw zijden koord hing, op een meter van de toonkast tussen twee koperen afzetpalen. Daar zat ze op haar rots met de ene arm slap langs haar zij en de andere deels opgeheven, haar onderarm rustte op een stuk groen net dat uitgespannen was over kleine stalen palletjes die in de steen waren geslagen. Haar lange haar was zorgvuldig over haar borsten gedrapeerd zodat haar tepels en het grootste deel van haar borsten verborgen waren, toch kon het niet alles verhullen en kwamen er regelmatig klachten binnen. Haar groene ogen waren opengesperd, haar lippen gesloten in een volgens sommigen vage glimlach. Ze had hoge jukbeenderen en een bedachtzame blik; ze had zo een buurmeisje kunnen zijn dat in een ijscozaak zat, ware het niet dat haar uiterlijk iets exotisch had, misschien wel door haar wat kleine oren of misschien door haar voorhoofd, dat was moeilijk te zeggen. Kinderen wezen naar haar en smoezelden, oudere jongens maakten schunnige grappen – eigenlijk was dat wel zo'n beetje te verwachten. Maar niemand had kunnen voorspellen hoe lang ze onze gedachten bezig zou houden. Dag in dag uit kwamen we weer voor de glazen vitrine staan om onze meermin aan te gapen. Ze keek net links of rechts langs ons heen, of een beetje over ons heen, alsof ze dromerig naar een plek staaarde die wij nooit zouden kunnen zien.

Niet lang nadat ze aan ons verschenen was, zei Rick Halsey, de aanvoerder van het schoolzwemteam, tegen een verslaggever, die in de buurt van de vitrine stond, dat de meermin het beste was dat onze stad ooit was overkomen, ter ere van haar kondigde hij een groot zwembadfeest. Zijn ouders hadden een flink zwembad in de achtertuin, 's avonds trainde hij daar graag met zijn teamgenoten. Halsey was een relaxte kerel met een grote schare vrienden; het feest werd druk bezocht. Er verschenen meisjes uitgedost als meermin, met boven bikinitopjes en onder een soort lange rokken die nauw rond hun enkels sloten. Veel van die onderstukken fonkelden door de opgenaaide schubben, gemaakt van pailletten. Later ging het gerucht dat een paar vrouwelijke

gasten zich van de topjes ontdeden en hun borsten slechts met hun lange haar bedekten. Het weekblad *The Listener* deed verslag van het feest in de rubriek 'Nieuws uit de buurt' met een kleurenfoto van twee lachende meerminnen die languit op twee ligstoelen aan de rand van het zwembad lagen. Het idee kreeg snel navolging; overal in de stad werden meerminfeestjes gehouden. Diane Barone, een lokale naaister, maakte voor haar dochter het eerste onderstuk dat de voeten verborg en uitliep in de vorm van een staartvin. De draagster moest haar voeten naar buiten draaien om te kunnen lopen. Deze nieuwe belemmering bij het lopen, die leidde tot kleine muizenstapjes, bleek verrassend populair te zijn onder middelbare scholieren en studentes.

Het was een kwestie van dagen voordat de meerminpakken op ons strand te zien waren. Meisjes schoten uit hun T-shirts en spijkerbroeken, waaronder ze driehoekige topjes en strings droegen die vorig jaar nog in waren geweest, om vervolgens in hun strandtassen te graaien naar de nieuwe vissenstaarten, die versierd waren met glinsterende schubben in allerlei kleuren. Een plaatselijke modezaak verkocht een scala aan nieuwe pakken, de topper was wel de Meermini: een superstrak onderstuk met schubben en afritsstaartvin, en een gedurfd bikinitopje met een opdruk van realistische borsten en tepels. Nog gedurfter was de cheveux-top, de Mermette, die bestond uit clip-on haarextensies speciaal ontworpen om het ontblote bovenlijf te bedekken. Je kwam ze overal tegen op het strand, de meerminnen van onze stad: ze lagen op hun buik op strandlakens, met hun schubben glinsterend in de zon; of ze zaten op de rotsen van de pier terwijl ze hun haar kamden; ze lachten ongegeneerd wanneer jongens hen opraapten en spartelend naar de branding droegen, waar de meerminnen met een boog in het water werden gegooid – eventjes zag je ze dan door de blauwe lucht zweven, die schitterende zomerse zeemeisjes.

In onze stad gaan zulke nieuwe modeverschijnselen niet onopgemerkt voorbij. Vanaf dag één werd er geprotesteerd tegen het schepsel in de vitrine, dat, wat ze verder ook mocht zijn, ook een naakte puber was die haar blote borsten schaamteloos aan het publiek toonde. De protesten zwollen aan toen er nieuwe stijlen opdoken op ons strand. Er werd gezegd dat meerminpakken vrouwen ertoe aanzetten hun borsten bloot te geven aan gulzige mannelijke blikken; en dat de vissenlijven zo nauw rond de enkels dat vrouwen een nieuwe uitdagende manier van lopen kregen, die meer in de slaapkamer thuishoorde dan op het strand. De nauwe enkelsluitingen zouden vrouwen belemmeren op een achterlijke manier die deed denken aan het korset en de strompelrok. Liefhebbers van de nieuwe mode brachten daar tegenin dat de schubben het gehele onderlijf bedekten en veel discreter waren dan de tanga- en G-strings waar ze voor in de plaats kwamen, en dat de topjes met borstenprint, waar sommigen zoveel aanstoot aan namen, de borsten veel meer bedekten dan de weinig verhullende topjes die daarvoor in de mode waren. Zelfs de zo bekritiseerde cheveux-topjes

waren breed en dik en onttrokken de borsten aan het zicht, tenminste, zo lang de vrouwen zich niet in het water bevonden. De liefhebbers gaven geen strobreed toe wat betreft de veronderstelde beperking: ze beweerden dat het dragen van de strakke vissenstaarten speels was, gewoon voor de lol, en dat het van een lef getuigde waar die bekrompen scherpslijpers met hun benauwende dogma's toch niks van begrepen.

Terwijl inspraakavonden en krantenartikelen ontaardden in beschuldigingen over en weer, verschenen er op het strand jonge moeders in vol ornaat met peuters aan de hand; stapten er kinderen met opzichtige vissenstaarten uit auto's; en duurde het niet lang voordat zelfs oudere vrouwen aangepaste lossere varianten gingen dragen, die, hoewel ze het lopen belemmerden, in trek waren als een handige manier om de benen te beschermen tegen het schadelijke zonlicht en om in sommige gevallen spataderen of vetophopingen op de heupen en dijen te verhullen.

Maar hoe opvallend de strandmodegrillen ook waren, ze waren slechts de meest in het oog springende symptomen van een fascinatie die veel verder ging. We wisten dat er een meermin op ons strand was aangespoeld. Was het dan niet waarschijnlijk, was het dan niet meer dan logisch, dat er nog meer exemplaren in de buurt zouden zijn? Vanaf de eerste berichten over haar verschijning werden er dagelijks waarnemingen gemeld. Elke bewering werd meteen angstvallig onderzocht. Een tweedegraads wiskundelerares, Martha Lloyd, zat rond de schemering op een kleedje op het strand toen ze een meermin op zag rijzen uit het water, niet ver uit de kust; de meermin keek haar recht in de ogen voor ze weer onderdook. Het viel Mrs. Lloyd op dat de jonge meermin verdacht veel leek op ons exemplaar in de vitrine – haar gezicht was weliswaar ouder, maar de kaaklijn en de wenkbrauwen kwamen Mrs. Lloyd zo bekend voor dat ze er zeker van was dat het de moeder van het meisje betrof. De nacht daarop maakten twee ooggetuigen melding van een meermin die op de rots aan het eind van de pier zat. In het maanlicht zagen ze haar licht gebogen hoofd en haar in het donker glimmende schubben. Er waren meer merkwaardige meldingen: zo zat er in het stadspark na zonsondergang een meermin op de rand van het koepeltje van de eendenvijver, een andere meermin zat onder een spar in een achtertuin. Joseph Ernst, een gepensioneerde aannemer, zag op een nacht een meermin in zijn slaapkamer, maar ze verdween toen hij dichterbij wilde komen. De achtjarige Jenny Wheeler vluchtte gillend weg uit haar bubbelbad toe ze een meerminkind boven zag komen aan de andere kant van de badkuip, maar toen ze haar moeder had opgehaald om in de badkamer te komen kijken was het meerminkind nergens meer te bekennen.

Deels om waarnemingen van meerminnen te verifiëren en deels om het bewijs beter vast te leggen werd er een vereniging van bezorgde burgers opgericht die bekend kwamen te staan als De Nachtwakers. Het gezelschap was divers, van serveersters en havenarbeiders tot dokters en financiële consultants, en de leden verdeelden hun tijd tussen het bezoeken van locaties waar

meerminnen waren gespot en het patrouilleren van het strand tot het ochtendgloren aanbrak. Ze hadden verrekijkers om hun nek en notitieblokken en balpennen bij de hand terwijl ze langs de branding liepen, aan het eind van de pier zaten, de strandwachtstoelen beklommen of over de baai uitkeken. Op het openbare strand en het nabijgelegen privéstrand verzamelden ze lange haren, vissenschubben, gebroken spiegels, haarspeldjes, halve kammen en stukjes bot, die ze overdroegen aan het Historisch Genootschap, die ze op zijn beurt weer doorstuurde naar het laboratorium voor analyse; telkens werden de monsters gedetermineerd als de gebruikelijke strandjutfondsten, behalve twee van de botten die van een dode kat bleken te zijn. Een groep Nachtwakers legde zich erop toe netten uit te spannen op een paar honderd meter van het strand om afgedwaalde meerminnen te vangen.

Gelijktijdig met deze waarnemingen, die evenveel geloof en scepsis opriepen, kwamen er meldingen binnen van een raadselachtiger soort. Deze relazen waren niet meer dan geruchten of vertelsels, die in de lucht hingen als de geur van een exotische bloem. Men zei dat het recht aankijken van onze meermin ertoe kon leiden dat je dingen zag die er niet waren. Men zei dat Richie Gorham, een eerstejaarsstudent die urenlang voor de glazen vitrine had doorgebracht, op een nacht van huis vertrok om rond te struinen over het strand. Aan het eind van de pier zag hij een meermin die hem eerst de rotsen op lokte en vervolgens naar het midden van de baai, waar ze hem de diepte introk naar een onderwatergrot. De volgende dag werd Gorham gevonden, hij lag op zijn buik in het bos ten noorden van de stad, hij had knallende koppijn en kon zich niets meer herinneren van het afgelopen etmaal. Een vrouw, die alleen was gaan zwemmen in de laatste schemering, beweerde dat een meermin tegen haar op was gezwommen en had geprobeerd haar mee te slepen; ze verzette zich hevig en wist het strand te bereiken met een bloederige jaap over haar hele onderarm. Mensen die vlakbij het strand woonden, beweerden dat ze 's nachts meerminnen hoorden zingen – een hoge, spookachtige en intens droevige melodie, het was niet van deze wereld. Het gezang vervulde de toehoorder met onrust, verlangen en een soort vermoeide verrukking. Een jongeman ving 's nachts een glimp op van een meermin en raakte zo vol van verlangen dat hij zijn bed indook en dagenlang niets at; zijn gewrichten deden pijn, zijn hart bloedde, hij bleef maar gezocht en gefluister horen. Zo nu en dan werd een meisje of een volwassen vrouw erdoor bevangen: het slachtoffer hoorde dan middenin de nacht een meermin roepen, stond op uit bed en liep naar de waterkant, waar ze lang voor zich uit staarde terwijl kleine golfjes haar voeten omspoelden.

Een van de vreemdere voorvallen die zomer was het geval van Monica Lautenbach, wier relaas we deels moesten reconstrueren. Monica was zestien jaar oud; ze zou komend najaar overgaan naar de eindexamenklas van William Warren High. Ze had donker haar, was stilletjes, wat

aan de korte kant en een beetje verlegen, ze keek vaak een beetje nors maar haar gezicht brak altijd open wanneer iemand haar aansprak. Ze leek gespannen en ietwat achterdochtig, alsof ze eigenlijk verwachtte afgewezen te worden, hoewel dat nooit gebeurde. Ze droeg spijkerbroeken en strakke shirts, die de vage contouren van haar beha prijsgaven, het leek alsof de witte cups ervoor gemaakt waren om haar hangende borsten plat te drukken en te verbergen. Vanaf de eerste dag dat de meermin tentoongesteld werd, had Monica het Historisch Genootschap bezocht om naar de vitrine te komen kijken. Daar stond ze dan te staren en te staren naar het meisje met de groene ogen en het perfecte kapsel, het perfecte lichaam, het meisje dat naar en door en langs haar heen keek vanaf haar stek op de rots. Na schooltijd liep Monica elke dag drie kilometer naar het Historisch Genootschap, waar ze het meisje in de glazen vitrine aanstaarde, het meisje dat er nooit tegenop hoefde te zien om de gang door te lopen langs gehaaide jongens en lange meisjes met stevige borsten die met hun heupen wiegden en hun witte tanden bloot lachten als glimmende schoteltjes. Ze voelde dat de meermin haar doorzag, haar kende; en zij kende de meermin op haar beurt ook. Tijdens deze ontmoetingen kwam er een diepe kalmte over haar, een vredig gevoel met een vleugje stille opwinding. Thuis zat ze lang op bed te mijmeren, dan dacht ze aan de meermin en voelde ze hoe het water haar eigen huid aanraakte. Ze ging voor de spiegel staan in een lange rok en zonder topje, streek haar haar naar voren en keek naar haar te witte borsten met hun tepels die wel paarse wonden leken. Haar plan ontstond geleidelijk. Op een dag ging ze naar een meerminboetiek en kocht een cheveux-top; een week later kwam ze terug om de onderkant van het pak te kopen. Op een nacht vertrok ze om twee uur van huis en liep de twee kilometer naar het strand. Naast een omgekeerde roeiboot vlakbij een strandwachtstoel verkleedde ze zich in haar cheveux-top en vissenstaart. Het zware haar rustte als twee handen op de huid van haar borsten. Lage golven sloegen om en spoelden over het natte zand. Even stond ze stil voordat ze recht de zee inliep tot boven haar middel. Weer bleef ze staan, maar ze keek niet om en begon te zwemmen. Ze zwom zo het diepe in tussen de golven, nu eens op haar zij en dan weer op haar buik. In de afscheidsbrief aan haar ouders schreef ze dat ze was vertrokken om bij haar zusters te kunnen zijn. Want ze was een van hen, en hun roep klonk van verre over het water; ze was op weg om zich bij hen te voegen, op weg naar dat vredige oord waar elke blik helder was. De volgende dag werd Monica als vermist opgegeven. Diezelfde nacht nog spoelde ze aan op het strand van een naburige stad, waar men eerst erg opgewonden was over de nieuwe meermin, tot de waarheid aan het licht kwam.

Het geval van Monica Lautenbach maakte ons duidelijk hoe gevaarlijk het was onze meermin te bezoeken, maar was dat echt nieuws? Dat naakte meisje op haar rots in haar glazen fort, die bezoeker uit een andere wereld die over onze schouders in de verte tuurde – hoe kon zij niet gevaarlijk zijn? Sterker nog, de dood van Monica bracht ons niet tot bezinning, maar leek ons aan te

sporen nog verder te gaan. Natuurlijk waren er mensen die onze hartstocht verwierpen, die met hun opgeheven vingertje voor onheil waarschuwd, maar over het algemeen negeerden we hen, omdat we beseften dat we alleen op de tast en op gevoel onze meermin konden volgen, waarheen de weg ook leiden zou.

Inmiddels begonnen er verhalen de ronde te doen over extremere gevallen van meerminmanie. Er was een nieuwe tatoeagesalon in een zijstraatje van de winkelstraat, waar meisjes zich neervlijden op een hagelwitte tafel en hun broek en onderbroek uittrokken om zich over te geven aan de priemende ogen en de scherpe naald van een oud mannetje, een vermeende tattoomeester uit Tokyo, die hen langzaam en pijnlijk, op elke millimeter van hun onderlijf, vanaf net onder de navel via billen, dijen, knieën, kuiten en enkels tot aan hun voetzolen voorzag van een reeks perfect lijkende, overlappende vissenschubben. Er deden geruchten de ronde over seksuele uitspattingen die zo raar waren dat ze wel waar moesten zijn. We hoorden van waanzinnige platonische paringen, geïnitieerd door echtgenoten en minnaars die beweerden niet langer opgewonden te raken door vrouwenbenen, die slungelig en spinachtig zouden zijn, deze mannen eisten van hun vrouwen dat ze hun benen stevig insnoerden voor een vrijpartij. Een pasgetrouwde vrouw die herstelde van een kleine chirurgische ingreep, smeekte haar chirurg om haar benen aan elkaar te naaien zodat ze mooi zou zijn.

Het kwam erop neer dat de vrouwenbenen verdwenen uit ons straatbeeld. Op het strand waren vissenstaarten te zien zo ver het oog reikte; op straat en in de tuin droegen vrouwen van alle leeftijden lange taps toelopende rokken die hun benen en voeten verhulden; en in elke slaapkamer was het meerminlingerie wat de klok sloeg. Nu wilde het geval dat sommige vrouwen, verontwaardigd over mannelijke druk op een meermin te moeten lijken, maar ook uit een gevoel van verwantschap met de bezoeker die hun gedachten beheerste, zelf stelling namen: het mannelijk onderlijf werd inferieur verklaard aan het vissenlijf, dat zo soepel en sterk en lenig was. Eerst protesteerden de mannen nog, maar uiteindelijk omarmden ze deze nieuwe gril; en overal op het strand en op de rotsen van de pier waren onze nieuwe meermannen te zien, schitterend in het zomerlicht.

Het was rond deze tijd dat de tweede meermin aanspoelde op het strand. The Listener deed het hele verhaal uit de doeken: het opgewonden telefoontje, de politie die om vier uur 's ochtends aankwam, het lichaam dat half begraven was in zand en zeewier, het dikke geelblonde haar, de blauwe ogen met lange wimpers, de sierlijke nek, de ontdekking van de hoax. Uiteindelijk deden drie studenten een bekentenis. Ze hadden een opblaaspop besteld, haar onderlijf ingepakt met een meerminstaart en haar om drie uur 's nachts half begraven op het strand achtergelaten.

De teleurstelling vervulde ons met razernij, maar steeg ons ook naar het hoofd – alsof de hoax een diepere waarheid onthulde over onze onvervulde verlangens. In de dagen daarop volgde een golf van gerapporteerde waarnemingen. Men beweerde dat een hele school meerminnen zich gesetteld had in onze baai, net voorbij de pier. Er was gesignaleerd hoe ze net onder de golven zwommen, zo'n drie meter van het strand. Naarmate de geruchten welig tierden en kinderen 's nachts ontwaakten uit zeegroene dromen, kregen we het gevoel dat er iets op ons wachtte, iets dat onze leegte van binnen op zou vullen.

Ondertussen was onze meermin in haar vitrine aan het veranderen. Haar huid was gaan vlekken, haar schubben werden dof; het wit van haar vissenbuik zag er gelig uit. Zelfs haar haar leek anders, een beetje sluijk en futloos. Een van haar oogleden begon te hangen; ze had een lege blik gekregen. We vroegen ons af of we zo vaak naar haar gekeken hadden dat ze langzaam versleet door de intensiteit van onze starende blikken. Zelfs de vloeistof waar ze zich in bevond leek troebeler dan eerst. We beseften dat haar dagen geteld waren.

Misschien kwam het door het gevoel dat ze ons aan het verlaten was, misschien kwam het door het besef dat we haar op de een of andere manier in de steek hadden gelaten, maar toen de zomer op haar einde liep gingen we ons helemaal te buiten aan onze meermindromen, alsof we wisten dat het eigenlijk al te laat was. We hadden genoeg van de mensenwereld, we wilden meer. Er hing agressie in de lucht. Op een dansfeest aan Linden Lane trok een groepje pubermeisjes de veertienjarige Mindy Nelson haar kleren uit, ze verfden haar blote heupen en billen en benen felgroen, bonden haar enkels vast met ducttape, en droegen haar kronkelend en krijsend naar het bos achter het huis, waar ze haar in een ondiep stroompje wierpen; een buurman kwam op haar hysterische geschreeuw af. Op een meerminfeest voor volwassenen in een wijk met boerderettes leidde een variatie op de meerminmode tot klachten bij de politie: in verduisterde kamers die slechts door kaarsen verlicht waren, zagen omwonenden door de open gordijnen hoe mannen en vrouwen slechts gekleed waren in schubbige vissenpakken die hun gezichten en torso bedekten en doorliepen tot aan hun middel; daaronder waren ze poedelnaakt. In de blauwe augustusnachten zwierf een groep jongens zonder T-shirts rond door de achtertuinen van rustige wijken, ze keken op naar de slaapkamerramen op de eerste verdieping waar zo nu en dan een meermin verscheen, die zat daar dan met haar staart over de vensterbank gehangen haar haren te kammen in het rode slaapkamerlicht.

Zelfs onze kinderen ontsnapten niet aan het algemene gevoel van onbehagen. Op de zevende verjaardag van Norman Sugarman ging zijn moeder naar boven om een kam te zoeken in haar slaapkamer. Daar trof ze twee zesjarigen aan, een jongen en een meisje, die naakt op het bed zaten. Ze hadden hun beide benen elk in een zwarte nylonkous gestoken, die doorlubberde tot voorbij hun

voeten. Hun oogleden waren groen, hun wangen rouge gepoederd en op hun borst hadden ze felle vuurrode cirkels getekend als borsten met heldergroene tepels.

Zulke misstappen en dwalingen, hoe onsmakelijk ze ook waren, kwamen op velen van ons over als een teken van wanhopige pogingen, want diep in ons hart wisten we dat de tijd van de meerminnen op zijn eind aan het lopen was. Waar waren we nu naar op zoek? Soms verloren we ons geduld een beetje met onze meermin omdat ze daar maar zat te zitten zonder wat te doen. Wat wilde ze eigenlijk van ons? Had ze niet door dat we onszelf tot het uiterste dreven? Het was een tijd vol overdreven geruchten, vol onmogelijke vertelsels, die we zelf verzonnen om te kijken hoe ver we wel niet konden gaan. We zeiden dat je blind kon worden wanneer je de schubben van een meermin aanraakte. We zeiden dat bepaalde vrouwen in onze stad eigenlijk meerminnen waren die zich vermomd hadden als mensen om mannen weg te lokken van hun veilige burgerlijke bestaan naar een onderzees rijk van gevaar en waanzin. We bespraken hoe onze vrouwen en dochters in het geniep bevielen van meerminbaby's. We fluisterden dat wanneer je door een meermin werd uitverkoren en ze je meenam naar de oceaan, je daar een soort van god zou worden. In ons hoofd schiepen we nieuwe visioenen, nieuwe onnozelheden – we wouden dat we kinderen waren of helderzienden. We voelden hoe we krabden aan de grenzen van het mogelijke. We wilden geloven dat het tijdperk van de meerminnen aan zou breken, dat onze levens op het punt stonden voorgoed te veranderen. Het leek wel alsof we iets verwachtten van onze meermin, die immers naar ons toegekomen was, maar we wisten niet waar we nu precies op wachten.

In de zwoele zomernachten, wanneer de lucht zwanger was van de zilte zee, kon je ons voor het open raam zien staan, uitkijkend over de waterspiegel.

Eindelijk, in deze gespannen sfeer van onmogelijke verwachtingen, deed onze meermin iets, iets waardoor we haar in een nieuw licht zagen: ze verdween namelijk. Op een dag was de glazen vitrine weg. Een bordje leerde ons dat het Historisch Genootschap niet langer in staat was om haar fatsoenlijk te conserveren. We kwamen erachter dat ze naar een laboratorium voor marinebiologie in New Haven was gestuurd en van daaruit naar Washington D.C., waar een wetenschappelijk team haar zou onderzoeken, voordat ze haar over zouden dragen aan het Smithsonian Instituut voor nadere onderzoeken. Toen we deze feitelijke mededelingen te horen kregen, waren we het erover eens dat het misschien maar beter was zo, maar toch maakte een scepsis zich van ons meester, alsof deze woorden gebruikt werden om ons af te leiden van wat we eigenlijk wilden weten. Het enige tastbare wat we nog hadden was het bordje waar ooit de glazen vitrine had gestaan. Het duurde niet lang tot ook dat weg was.

Te midden van deze teleurstelling merkten we nog een ander gevoel op, een gevoel dat ons

verbaasde, al was het ook weer niet zo onverwachts. Er viel een last van onze schouders, het was haast een soort vrolijke opluchting. We zagen in dat we het blijkbaar prettig vonden dat onze meermin was vertrokken. Hadden we haar soms stiekem veracht? In elk geval zorgde haar afwezigheid voor uitbundige afscheidsverhalen. Volgens sommigen was ze in het holst van de nacht ontvoerd door soortgenoten, die gezworen hadden haar terug te brengen naar de oceaan. Anderen beweerden dat ze haar oogleden en lippen even hadden zien trekken; blijkbaar was onze meermin geleidelijk uit een lange slaap ontwaakt. Of ze nu zelf het glas had verbrijzeld om in haar eentje naar zee te ontsnappen, of dat ze geholpen was door onbekende nachtelijke machten, Joost mag het weten. Waar het om ging was dat haar lot niet meer in menselijke handen lag, ze was weer in haar eigen element. De verdwijning deed haar goed. Terwijl de meerminfeesten op hun eind liepen en de kostuums in laden en dozen werden gepropt om nooit meer naar om te zien, terwijl benen weer ontbloot en borsten weer bedekt werden, terwijl we weer overgingen tot de orde van de dag, transformeerde de zee onze verloren meermin: haar gevlekte huid werd weer fris en prachtig, haar schubben glinsterden als vanouds, haar gouden lokken weerkaatsten het zonlicht, en als een verbannen koningin eiste ze haar troon en rechtmatige positie weer op in haar eigen land, ver hiervandaan, voor altijd buiten bereik, daar in de verte waar we helder kunnen zien.

Vertaling door Jorrit Bosma (Vertalersvakschool Engels 1B, maart 2018)

BT: 5.100 woorden, DT: 5.248 woorden.

Brontekst: 'Mermaid Fever' uit de bundel *Voices in the Night* van Steven Millhauser

Ook verschenen en online te lezen in [Harper's Magazine](#) (December 2009)

Lees hier een recensie uit [The New York Times](#)

Mermaid Fever

by Steven Millhauser

The mermaid washed up on our public beach in the early morning of June 19, at approximately 4:30 a.m., according to the most reliable estimates. At 5:06 a.m. the body was discovered by George Caldwell, a forty-year-old postal worker who lived two blocks from the water and was fond of his early-morning swim. Caldwell found her lying just below the tide line; he thought she was a teenager who had drowned. The body lay on its side among strings of seaweed and scattered mussel shells. Caldwell stepped back. He did not want trouble. He immediately called 911 on his cell and stood waiting in the near-dark some ten feet from the drowned girl until two police cars and an ambulance pulled up in the beach parking lot. The sun had not yet come up, but a band of sky over the water was turning pearly gray. "I thought she was a high school girl," Caldwell later told a reporter; we read it in the Listener. "It was still dark out there. I thought she was wearing some sort of a dress with the top torn off. I could tell she didn't look right. I didn't want to get too close." The body was taken to the Vanderhorn Funeral Home on Broadbridge Avenue and examined by the coroner and three local doctors. The initial report stated that the body "had the appearance of a mermaid" but that further tests would have to be conducted before a definitive statement could be issued. Two marine biologists from a nearby university arrived a few hours later and confirmed the accuracy of the initial examination, stating in their confidential report that there could be no doubt the mermaid was authentic.

From the beginning, our town was torn between the impulse to disclose everything and the desire to protect our streets from media invasion. Officials cooperated as fully as possible with outside investigators but refused to allow photographs of our mermaid. They also refused to relinquish ownership of the body, which was claimed as town property. A special committee, appointed to handle mermaid affairs, voted to permit the release of the body for twenty-four hours into the care of a hospital in Hartford, where further tests were performed and tissue samples collected. The mermaid was said to be sixteen years old and in excellent health; the cause of death was blood loss from a large wound in the lower fishbody, which appeared to have been attacked by a shark. We learned that she had human lungs, a human heart, a human stomach, and part of a human intestinal

tract; below the waist, where the skin grew seamlessly into scales, the inner organs, including the reproductive system, were those of a large saltwater fish. She had green eyes, a small straight nose, small ears lying flat against the head, and well-formed teeth. Her hair was abundant and lustrous, a mixture of straw and blond, and fell in long undulations to her waist. The scales were gray-green with brown and black markings. They were spread across the back of the fishbody and came around to the front, leaving on the belly a strip of whiteness about ten inches wide that tapered to four inches at the tail. The forked tail fin grew parallel to the human shoulders; such an arrangement suggested that the mermaid swam on her stomach, with the fin held horizontally, in the manner of a dolphin or whale, although one scientist stated emphatically that they were only making the best possible guess, since nothing at all was known about the habits of mermaids and she might sometimes have swum on her side, with the fin in a vertical position.

An immediate question arose: What should be done with our mermaid? The body was being kept at the funeral home, where experts were invited to find ways of preventing decomposition. The committee, in an emergency session, voted unanimously that a discovery of this kind was too important to be kept from the residents of our town, who deserved to see the natural wonder for themselves. The issue was urgent; already there was talk of a disturbing odor. A team of biologists from a research lab in New Haven proposed a method of arterial injection with a newly developed non-formaldehyde solution that preserved organs and prevented shrinkage; in this way the mermaid might be kept on display for several weeks or more. A debate ensued about a suitable location for such an exhibit. Some suggested the town hall, others the library, but quite apart from questions of space it wasn't difficult to find persuasive arguments against the display of a half-naked sixteen-year-old girl in public institutions meant for business or study. It was finally decided to house the display at the historical society, which had a small room for temporary exhibits. Objections were raised by those who felt that the body of a mermaid washed up on a beach had no place in a building dedicated to the history of our town, but they were outnumbered by those who argued that the historical society was the closest thing we had to a museum.

A custom manufacturer of museum display cases was hired to construct a tempered-glass case, eight feet high, in which the body of the mermaid was to be kept in a clear liquid preservative intended to prevent desiccation and permit easy viewing. Inside the glass case the designer placed a large boulder, closely resembling one of the black basalt rocks of our jetty; on it the mermaid was seated. Her torso was upright and her fishbody lay stretched across the rock, where it was held down by concealed grips. At the bottom of the case grew several water plants with long, spiky leaves.

The exhibit opened on June 26 at 9:00 in the morning. Within days it proved to be the

largest attraction in the eighty-four-year history of our historical society. Cars with out-of-state plates lined the sycamore-shaded street, with its shuttered eighteenth-century houses and its new steel-and-glass recreational facility. Mothers and daughters, groups of wisecracking high school boys, visiting Girl Scout troops, grandparents stooped over canes waited in line for nearly an hour before they found themselves face-to-face with the mermaid in her glass case. So many people reached out to touch the glass that one morning a blue velvet rope appeared, suspended between brass posts two feet from the display. She sat on her rock with one hand resting by her side and one arm partly raised, the forearm lying on a bit of green netting stretched over small steel uprights driven into the stone. Her long hair was carefully draped over each breast so that it concealed the nipple and most of the breast itself, though there was only so much that could be hidden and complaints were regularly made. Her green eyes were open, her lips closed in what some thought was a faint smile. Her cheekbones were high, her air reflective; she might have been a local girl sitting in the ice-cream parlor except for something vaguely foreign in her look, perhaps a slight narrowness in the ears, or something about the forehead, it was difficult to tell. Children pointed and whispered, older boys made coarse jokes—all this was to be expected. What no one had foreseen was the way she stayed in our minds long afterward. Day after day we returned to stand before the glass case and stare at our mermaid. She looked just to the right or left of us, or a little above, as if she were gazing off at a place we could never see.

It wasn't long after her appearance among us that Rick Halsey, captain of the high school swim team, told a reporter standing near the display case that the mermaid was the best thing that had ever happened to our town and that he was going to throw a pool party in her honor. At the back of his parents' house was a large in-ground swimming pool where he and his teammates liked to practice at night. Halsey was an easygoing young man with a wide circle of friends; the party was well attended. Girls arrived in mermaid bathing suits composed of bikini tops and long skirt-like bottoms that tightened at the ankles. Many of the lower halves glittered with sewn-on scales made of sequins. It was later said that a few female guests dispensed with tops and covered their breasts with nothing but their long hair. The party was reported in the Friends and Neighbors section of the Listener, with a color photograph of two laughing mermaids stretched out in lounge chairs by the poolside. The idea caught on quickly; mermaid parties sprang up all over town. Diana Barone, a local seamstress, created for her daughter the first bottom that concealed the feet and spread out in the shape of a tailfin. The wearer had to walk with her feet pointed to the sides. The new constriction in walking, which resulted in little mincing steps, proved surprisingly popular among high school and college girls.

It was only a matter of days before mermaid suits began appearing at our beach. Girls would take off their T-shirts and jeans to reveal the triangle tops and string bikinis of last season, only to reach into their beach bags and remove the new fishtail bottoms, styled in glittering scales of many colors. A local store offered an array of new suits, of which the most popular was the Mermaidini: a skin-tight scaly bottom with zip-off tail fin, and a bold bikini top with a realistic breast and nipple printed on each cup. Even bolder was the cheveux-top, or Mermette, which consisted of clip-on hair extensions designed to cover the bare chest. All over the beach you could see them, the mermaids of our town: lying on their stomachs on beach towels, with their scales glistening in the sun; sitting on the rocks of the jetty and combing their long hair; laughing wildly as boys scooped them up and carried them wriggling down to the low waves, where they threw the mermaids high out over the water—for a moment you could see them hovering there, in the blue air, the shining sea-girls of summer.

Such changes in public fashion do not pass unnoticed in our town. From the first day, protests had arisen against the creature in the display case, who, whatever else she might be, was also a naked teenager indecently exposing her breasts in public. The protests intensified as the new styles erupted on our beach. Mermaid suits, it was said, encouraged women to display their breasts for the delectation of male voyeurs; the constriction of fish-bottoms at the ankles caused women to walk in a new, provocative manner, more suitable for the bedroom than the beach. The tight-ankled style, moreover, disabled women in a backward-looking way reminiscent of the corset and the hobble skirt. Defenders of the new costumes pointed out that the scaly bottoms covered the lower body entirely and were far more modest than the string and thong bikinis they replaced, and that the printed breasts, which some found so disturbing, concealed the real breasts far more completely than the skimpy tops of recent fashion. Even the much criticized cheveux-tops were broad and thick and protected the breasts from view, at least when the women were out of the water. As for the issue of constriction, the defenders yielded no ground: the tight fish-tails, they claimed, were worn in a spirit of play, of sheer fun, even of bravado, which narrow-minded ideologues bound by crippling dogmas were incapable of comprehending.

As charges and countercharges burst forth at town meetings and in the local paper, young mothers with toddlers began appearing at the beach in the new costumes; children emerged from cars in gaudy fishtail suits; and even older women soon were wearing modified, looser versions, which, whatever their drawbacks when it came to ambulation, were welcomed as a convenient method of protecting the lower body from the sun's malignant rays and, in some cases, of concealing varicose veins or fatty accumulations on the hips and thighs.

But the new beach fashions, however striking, were only the most visible sign of a fascination that struck much deeper. We knew that a mermaid had washed up on our beach. Wasn't it likely, wasn't it more than likely, that others should be nearby? From the first announcement of her appearance among us, mermaid sightings were reported daily. Each claim was immediately and scrupulously investigated. A second-grade math teacher, Martha Lloyd, was sitting on a blanket on the beach at dusk when she saw a mermaid rise from the water not far from shore; the mermaid looked directly at her before diving under. What struck Mrs. Lloyd was the uncanny resemblance of the young mermaid to the one in our display case—the face was older, but the cheekbones and eyebrows looked so familiar that Mrs. Lloyd was certain she had seen the girl's mother. The next night two witnesses reported seeing a mermaid sitting on the last rock of the jetty. In the moonlight they could see her slightly bowed head, her darkly gleaming scales. There were more unusual sightings: a mermaid seated on the rim of the rotunda in the duck pond in the public park at nightfall, a mermaid under a backyard spruce tree. Joseph Ernst, a retired building contractor, saw a mermaid in his bedroom one night, but she disappeared when he approached. Eight-year-old Jenny Wheeler ran screaming from her bubble bath when she saw a child mermaid rising from the far end of the tub, but when she returned to the bathroom with her mother, the merchild was no longer there.

Partly in order to verify reports of mermaid sightings, and partly in order to record evidence more accurately, an association of concerned citizens was formed that became known as Watchers in the Night. Members, who ranged from waitresses and yard workers to doctors and financial advisers, divided their time between visiting locations where mermaids had been sighted and patrolling the beach at all hours of the night. Wearing binoculars around their necks, and carrying notebooks and ballpoint pens, they walked along the shore, sat far out on the jetty, climbed onto tall lifeguard chairs and watched the waters of the Sound. From the public beach and the adjacent private beach they gathered long hairs, fish scales, broken mirrors, barrettes, fragments of comb, bits of bone, and turned them over to the historical society, which sent them off to a laboratory for testing; the specimens were invariably identified as familiar seashore debris, except for two of the bones, which came from a dead cat. One branch of the Watchers made it their business to set nets a few hundred yards out in the water, in order to catch mermaids who might stray toward shore.

Along with the sighting, which produced belief and skepticism in equal measure, came reports of a more elusive kind. These accounts were little more than rumors or stories, which drifted through the air like the odors of exotic flowers. It was said that staring into the eyes of our mermaid could make you see things that weren't there. It was said that Richie Gorham, a college junior who had spent

many hours in front of the glass display case, left his house one night to wander down to the beach. At the end of the jetty he saw a mermaid, who lured him onto the rocks and then into the middle of the Sound, where she pulled him down to an underwater grotto. Gorham was found the next day lying face-down in the north woods, suffering from a raging migraine and unable to remember anything about the previous day and night. One woman, swimming alone in the last light of dusk, said that a mermaid had swum up against her and tried to drag her off; she fought violently and escaped to the beach with a bloody scratch along the length of her forearm. People who lived near the beach reported that they could hear mermaids singing at night—it was a high, haunting, deeply sad melody, like nothing on this earth. The singing filled the listener with restlessness, yearning, and a kind of weary ecstasy. One young man, glimpsing a mermaid at night, was so filled with longing that he went to bed and would not eat for days; his joints ached, his heart was heavy, he kept hearing sighs and whispers. Now and then a girl or grown woman would be struck: the victim would hear a mermaid call to her in the middle of the night, and she would rise from her bed and walk down to the water, where she stood looking for a long time as small waves broke at her feet.

One of the stranger episodes of that summer was the case of Monica Lautenbach, whose story we had partly to reconstruct. Monica was sixteen years old; in the fall she would be a senior at William Warren High. She was quiet, dark-haired, a bit on the short side, a little shy, with a vaguely sullen look that changed to an appreciative openness whenever anyone spoke to her. She seemed tense and a little wary, as if anticipating a rejection that never came. She wore jeans and tight stretch-tops that gave shadowy glimpses of her bras with their smooth white cups that seemed designed to press down and conceal her low breasts. From the very first day the mermaid was displayed, Monica had gone to look at the display case in the historical society. There she stared for a long time at the girl with the green eyes and the perfect hair, the perfect body, who gazed at her and through her and beyond her from her perch on the rock. Each day after school Monica walked the two miles to the historical society, where she gazed at the girl in the glass case, the girl who never had to worry about walking down the hall past shrewd-eyed boys and tall, high-breasted girls who swung their hips and laughed and showed their white teeth that gleamed like little clean dishes. She could feel the mermaid looking into her, knowing her; she knew the mermaid back. A great calm came over her at these meetings, a peacefulness tinged with quiet excitement. At home she would sit on her bed for a long time, thinking of the mermaid, feeling the water against her own skin. In front of the mirror she stood in a long skirt and no top, pulling her hair over the front of her shoulders, staring at her too-white breasts with their nipples like purple wounds. Her plan grew slowly. One day she bought a cheveux-top in a mermaid shop; a week later she returned and bought the bottom half of the suit. One night at two in the morning she left her house and walked the mile

and a half to the beach. By the side of an overturned rowboat not far from a lifeguard chair she changed into her cheveux-top and fishtail. The heavy hair fell over the skin of her breasts like hands. Down at the water, low waves broke and washed up onto the wet sand. She stood for a moment before walking straight in up to her ribcage. She paused again, did not look back, and began to swim. She swam straight out into the deep, rocking water, now on her side, now on her stomach. In the note she left for her parents, she said she had gone to be with her sisters. For she was one of them, and they were calling to her, far out over the water; she was going out to join them, in that peaceful place where every gaze was clear. Monica was reported missing the next day. That night, she washed up on the beach of a neighboring town, where at first there was a great deal of excitement about the new mermaid, before the truth came out.

The case of Monica Lautenbach brought home to us the danger of visiting our mermaid, but hadn't we always known that? The naked girl on her rock in the glass fortress, the visitor from another world who stared off at something just over our shoulders—what else was she if not dangerous? In fact the death of Monica, far from giving us pause, seemed to spur us to deeper reckonings. Of course there were those who deplored our passion, who wagged their fingers and warned of trouble, but on the whole we ignored them, for we knew that we needed to feel our way toward wherever it was our mermaid was taking us.

We now began to hear of more extreme instances of mermaid infatuation. In a new tattoo parlor on a side street off Main, girls laid themselves down on a bright white table, removed their pants and underwear, and under the fierce eyes and sharp needle of a little old man who was said to be a master artist from Tokyo, received, slowly and painfully, over every inch of their lower bodies, beginning just beneath the navel and moving down along the thighs, the buttocks, the knees, the calves, the ankles, and the full length of the soles, a series of perfectly replicated overlapping fish scales. We began to hear rumors of sexual practices so bizarre that they must have been real. We heard of frenzied, unconsummated couplings, initiated by husbands and lovers who said they were no longer stimulated by female legs, which struck them as gangly and spidery, and who required their women to wrap up their lower bodies tightly before lovemaking. One recently married woman, recovering from minor surgery, begged her surgeon to stitch her legs together so that she would be beautiful.

In truth, legs were disappearing from the women of our town. At the beach there were fishtails as far as you could see; on our streets and in our yards, women of all ages wore long tapered skirts that concealed the legs and feet; and in the bedrooms of every neighborhood, mermaid lingerie was all the rage. It so happened that a number of women, angered by men's demands that they resemble mermaids, but at the same time stirred by feelings of kinship with the

visitor they obsessively imagined, took a stand of their own: the male lower body was declared to be inferior to the lower fishbody, smooth and powerful and lithe. Men resisted, then began to embrace the new fashion; and all along our beach, and on the rocks of our jetty, we saw the new mermen, shimmering in the summer light.

It was at this period that the second mermaid washed up on our shore. The Listener reported the full story: the excited phone call, the arrival of the police at four in the morning, the body half buried in sand and seaweed, the thick yellow hair, the long-lashed blue eyes, the graceful neck, the discovery of the hoax. Three college students confessed it. They had ordered a blow-up doll, covered the lower half of the body in a mermaid tail, and left her partially buried on the beach at half past three in the morning.

The deception enraged us, but fevered us too – it was as if the hoax revealed to us the deeper truth of our unappeased yearning. Over the next few days a rash of new sightings was reported. It was said that a school of mermaids had taken up residence in our waters, just beyond the jetty. They were seen swimming below the waves within ten feet of the beach. As rumors blossomed, and children woke in the night from green ocean dreams, we felt that something more was waiting for us, something that would fill us with the thing we lacked.

Meanwhile, in her display case, our mermaid was changing. Her skin had become mottled, her fish-scales dull; the whiteness of her fishbelly looked faintly yellow. Even her hair seemed different, a little lankier and less vibrant. One of her eyelids had begun to droop; her gaze had grown vacant. We wondered whether we had looked at her so often that she was being worn away by the intensity of our glares. The very liquid in which she was immersed seemed hazier than before. We knew her days were numbered.

Perhaps it was the sense that she was leaving us, perhaps it was the knowledge that we had failed her in some way, but as the summer moved toward its end we surrendered extravagantly to our mermaid dreams, as if we knew it was already too late. We were tired of human things, we wanted more. You could feel a kind of violence in the air. At a dance party on Linden Lane, a group of high school girls stripped the clothes off fourteen-year-old Mindy Nelson, painted her naked hips and buttocks and legs bright green, bound her ankles with duct tape, and carried her writhing and screaming out of the house into the back woods, where they tossed her into a shallow stream; her hysterical shouts attracted the attention of a neighbor. At an adult mermaid party in a ranch-house neighborhood, a costume variation resulted in complaints to the police: through uncurtained windows, in darkened rooms lit only by candles, people in neighboring houses saw men and women dressed in scaly fish-tops that covered their faces and descended to the waist; from the hips down

they were entirely naked. In the blue nights of August, groups of boys, wearing no shirts, roamed the back yards of quiet neighborhoods, looking up at second-story bedroom windows, where now and then a mermaid would appear, sitting with her tail over the sill as she combed her hair slowly in the dim red light of her room.

Even the children of our town could not escape the general unease. At Norman Sugarman's seventh birthday party, Mrs. Sugarman went upstairs to fetch a comb in her bedroom. There she found two six-year-olds, a girl and a boy, sitting naked on the bed. They had each thrust their legs into a single black nylon stocking, which snaked out beyond their feet. Their eyelids were green, their cheeks were rouged, and on their chests they had drawn brilliant crimson circles for breasts, with bright green nipples.

Such distortions and corruptions, unsavory though they were, struck many of us as representing a desperate striving, for we knew in our bones that the season of mermaids was running out. What was it we were looking for? Sometimes we felt a little impatient with our mermaid for just sitting there, for not doing anything. What did she want from us? Couldn't she see we were pushing ourselves to the limit? It was a time of exaggerated rumors, of impossible stories, which we ourselves invented in order to see how much we could bear. We said that if you touched the scales of a mermaid, you would be struck blind. We said that certain women of our town were mermaids who disguised themselves as human beings in order to lure men away from safe middle-class lives into undersea realms of danger and madness. We spoke of the secret births of mermaids to the wives and daughters of our town. We whispered that if a mermaid chose you, and took you out into the ocean, you would become as a god. We created in ourselves new visions, new gullibilities – we wanted to become children or seers. We could feel ourselves straining at the confines of the possible. We wanted to believe that the time of mermaids was at hand, that our lives were about to change forever. It was as if we were waiting for something from our mermaid, who had come to us from out there, but we did not know what it was.

In the warm summer nights, when the sea-smell hung in the air, you could see us at our open windows, staring out in the direction of the water.

In this tense atmosphere of impossible expectation, our mermaid did something at last, something that made us look at her in a new way: she disappeared. One morning the glass case was gone. A sign on a stand told us that the historical society was no longer able to preserve her properly. We learned that she had been sent to a marine laboratory in New Haven and from there to Washington, D.C., where she was to be examined by a team of scientists before being turned over to the Smithsonian for further study. Even as the facts were reported to us, even as we agreed that it was

probably all for the best, a skepticism penetrated our belief, as if words were being used to deflect us from the thing we wanted to know. Before our eyes we had only the sign where the glass case had been. Soon there was not even that.

In the midst of our disappointment we detected the presence of another feeling, one that surprised us, though not entirely. It was a lightening of spirit, almost a gaiety. We understood that our mermaid's departure was somehow pleasing to us. Had we secretly resented her? Her absence gave rise to our exuberant farewells. Some said that she had been spirited away in the night by others of her kind, who had vowed to return her to the ocean. Others claimed they had noticed small movements in her eyelids and lips; after a long sleep, our mermaid had gradually awakened. Whether she had smashed the glass and escaped alone to the water, or been aided by unknown forces in the night, who could say? The important thing was that she was out of human hands, she was back in her true element. Disappearance improved her. As the old parties ended, and the costumes were tossed into drawers and boxes, never to be looked at again, as legs reappeared and breasts retreated, as we returned to the normal course of things, our lost mermaid underwent a sea change: her mottled skin grew fresh and lovely, her scales glistened, her gold hair caught the light, and like an exiled queen restored to her throne, she assumed again her rightful place in her own land, far in the distance, forever out of reach, out there beyond where we can clearly see.